

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
8.40- en 8.42-AMVB's	6
Waterwet	6
Ambtenarenrecht	6
Sociale zekerheid overig	7
TOZO, NOW, TOFA	7
Bestuursrecht overig	8
Belastingdienst-Toeslagen	8
Huisvesting	9
Subsidie	10
Wet openbaarheid van bestuur	12
Wet op de kansspelen	15
Vreemdelingenrecht	15
Regulier	15
Inreisverbod	17
Richtlijnen en verordeningen	18

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook – direct en / of indirect – ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 194

MK ABRS, 10-03-2021, 202002943/1/A2

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (lees: de minister voor Medische Zorg, appellant).
Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (hierna: Wet BIG)

BELANGHEBBENDE. BESTUURLIJKE BOETE. I.c. heeft [verzoeker] een actueel belang bij zijn verzoek om betrokkene een bestuurlijke boete op te leggen vanwege schending van artikel 88 van de Wet BIG. Dat de Wet BIG gaat over de kwaliteit van de gezondheidszorg in het algemeen en dat de boetemogelijkheid daarop is gericht en niet op een bepaalde mate van genoegdoening in een individueel geval, speelt geen rol bij de vraag naar de belanghebbendheid.

Besluit waarbij [verzoeker] de inspectie heeft verzocht om met toepassing van artikel 100 van de Wet BIG handhavend op te treden tegen de voormalig directeur en gz-psycholoog van het Pieter Baan Centrum (hierna: de betrokkene) en deze een bestuurlijke boete op te leggen. [...]

6. De minister betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat [verzoeker] kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb. [...]

6.2. [verzoeker] heeft naar het oordeel van de Afdeling een actueel belang bij zijn verzoek om betrokkene een bestuurlijke boete op te leggen. Zijn belang is niet onzeker, in de toekomst gelegen. De schending van artikel 88 van de Wet BIG heeft immers al plaatsgevonden. De minister stelt terecht dat het niet geheimhouden van gegevens die over [verzoeker] gaan een eenmalige gebeurtenis in het verleden betreft en dat deze overtreding niet ongedaan kan worden gemaakt. Het doel van een bestuurlijke boete is echter niet gelegen in de beëindiging van een overtreding. In artikel 5:40, eerste lid, van de Awb is een bestuurlijke boete gedefinieerd als een bestraffende sanctie, inhoudende een onvoorwaardelijke verplichting tot betaling van een geldsom. Ingevolge artikel 5:2, onder c, van de Awb is een bestuurlijke sanctie een bestraffende sanctie voor zover deze beoogt de overtreder leed toe te voegen. Hierin is het belang van [verzoeker] gelegen. Het gaat in deze zaak om persoonsgegevens over [verzoeker] die onder het medisch beroepsgeheim vallen en die zonder zijn toestemming zijn verstrekt. Dat maakt naar het oordeel van de Afdeling dat [verzoeker] in het bijzonder belang heeft bij de beboeting daarvan. Daarmee onderscheidt [verzoeker] zich van een ieder of iedere andere willekeurige derde die een algemeen belang heeft. Daarom heeft [verzoeker] ook een voldoende objectief, eigen en persoonlijk belang dat rechtstreeks betrokken is bij het al dan niet opleggen van een bestuurlijke boete. Dat de Wet BIG gaat over de kwaliteit van de gezondheidszorg in het algemeen en dat de boetemogelijkheid daarop is gericht en niet op een bepaalde mate van genoegdoening in een individueel geval, zoals de minister heeft aangevoerd, speelt geen rol bij de vraag naar de belanghebbendheid. De wetgever heeft in de Wet BIG niet uitdrukkelijk bepaald dat bij de belanghebbendheid wordt afgeweken van de Awb en aldus niet uitgesloten dat een belanghebbende een verzoek kan indienen om een bestuurlijke boete op te leggen. Het vorengaande betekent niet dat in alle gevallen waarin iemand verzoekt een bestuurlijke boete op te leggen belanghebbendheid kan worden aangenomen. Daarbij blijft, zowel onder het regime van de Wet BIG als daarbuiten, een beoordeling van de concrete feiten en omstandigheden noodzakelijk.

6.3. Dit betekent dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat [verzoeker] in dit geval belanghebbende is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:502](https://www.eclinet.nl/ECLI/NL/RVS/2021/502)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 195

MK ABRs, 10-03-2021, 202002970/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Weesp.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 1°

Bestemmingsplan "Stedelijk Gebied"

WABO. VOLKSGEZONDHEID. ELEKTROMAGNETISCHE VELDEN. Tijdelijke

omgevingsvergunning zendmast. In dit geval heeft het college zich op grond van het rapport van de Gezondheidsraad uit 2009 in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat voor nadelige gezondheidsgevolgen niet hoeft te worden gevreesd. Er kan niet worden geoordeeld dat het college met het oog op een toekomstig 5G-netwerk de omgevingsvergunning niet had mogen verlenen.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het plaatsen van een zendmast [...] voor een maximale periode van drie jaar.

[...] Volksgezondheid

[...] 3.1. Het college heeft zich bij het in bezwaar gehandhaafde besluit op het standpunt gesteld dat op gemeentelijk niveau geen specifieke kennis aanwezig is over straling die afkomstig is van antenne-installaties. Het college heeft bij de toetsing van de gevolgen van het gebruik van de antennemast voor de volksgezondheid onder meer aansluiting gezocht bij het rapport van de Gezondheidsraad uit 2009. Het heeft zich op het standpunt gesteld dat wordt voldaan aan de op dat rapport gebaseerde blootstellingslimieten en dat daarom nadelige gezondheidsgevolgen in voldoende mate worden beperkt en de omgevingsvergunning kon worden verleend.

De Gezondheidsraad is een onafhankelijk wetenschappelijk adviesorgaan. De Gezondheidsraad heeft een vaste Commissie Elektromagnetische velden die onder meer tot taak heeft geregeld te rapporteren over actuele wetenschappelijke ontwikkelingen met betrekking tot mogelijke gezondheidseffecten van blootstelling aan elektromagnetische velden. De Commissie rapporteert in de vorm van Jaarberichten. Het ten tijde van het besluit op bezwaar meest recente rapport is het rapport "Elektromagnetische velden, jaarbericht 2008" van 19 maart 2009.

[...] Voor de blootstelling aan alledaagse niveaus is het volgende van belang. De International Commission on Non Ionizing Radiation Protection (hierna: de ICNIRP), een internationale groep wetenschappers, heeft blootstellingslimieten vastgesteld. Deze blootstellingslimieten worden mede op advies van de Raad van de Europese Unie in Nederland gehanteerd. De ICNIRP toetst met regelmaat of het nodig is om de blootstellingslimieten aan te passen. Niet in geschil is dat deze blootstellingslimieten in dit geval ruimschoots worden onderschreden.

Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, heeft de Gezondheidsraad ten tijde van het besluit op bezwaar geen aanleiding gezien om zijn in het rapport ingenomen standpunt over de blootstelling aan elektromagnetische velden en gezondheidsgevolgen te wijzigen. In wat [appellante] heeft aangevoerd, heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het college zich

niet op grond van het rapport van de Gezondheidsraad in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor nadelige gezondheidsgevolgen niet hoeft te worden gevreesd. De stukken waarnaar [appellante] heeft verwezen, bieden geen aanleiding voor een ander oordeel. [...]

Verder bestaat er geen grond voor het oordeel dat het college onvoldoende rekening heeft gehouden met de komst van een 5G-netwerk. In de door T-Mobile overgelegde samenvatting "5G en gezondheid" van het advies van 2 september 2020 van de vaste Commissie Elektromagnetische velden van de Gezondheidsraad staat dat er thans nog geen onderzoeken bestaan naar de invloed op de gezondheid van (langdurige) blootstelling aan elektromagnetische velden met de frequenties die voor 5G zijn gereserveerd. De Commissie heeft daarom geïnventariseerd of er een samenhang bekend is tussen enerzijds blootstelling aan radiofrequente elektromagnetische velden en anderzijds het optreden van ziekten en aandoeningen. Voor geen van de ziekten en aandoeningen die de Commissie heeft onderzocht, zoals het optreden van kanker en verminderde mannelijke vruchtbaarheid, acht de Commissie de samenhang tussen blootstelling en de ziekte of aandoening aangetoond of waarschijnlijk. Geen aanleiding bestaat aan de juistheid van deze conclusie te twijfelen. Er kan dan ook niet worden geoordeeld dat het college met het oog op een toekomstig 5G-netwerk de omgevingsvergunning niet had mogen verlenen.

De Afdeling ziet, gelet op wat hiervoor is overwogen, verder geen grond voor het oordeel dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college vanwege het onvoldoende bestaan van inzicht in de gezondheidsrisico's uit voorzorg gehouden was de gevraagde omgevingsvergunning te weigeren. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:504](#)

JnB 2021, 196

MK Rechtbank Gelderland, 05-03-2021 (publ. 08-03-2021), AWB 19/5008

college van burgemeester en wethouders van Doetinchem, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a, b, c en e

Algemene wet bestuursrecht 1:2 lid 1, 8:1

Beleidsregel van Gedeputeerde Staten van de provincie Gelderland houdende regels omtrent geur bedrijven Beleidsregels geur bedrijven (niet-veehouderijen) Gelderland 2017" (hierna: het Gelders Geurbeleid)

WABO-milieu. BELANGHEBBENDE. Gevolgen van enige betekenis. I.c. wordt geoordeeld dat eiser gevolgen van enige betekenis van de pluimveehouderij ondervindt. Bij de beoordeling hiervan wordt aangesloten bij de het Gelders Geurbeleid. Dit geurbeleid is weliswaar niet van toepassing op de voorliggende veehouderij, maar geeft wel een indicatie bij welke geurbelasting sprake is van hinder.

Besluit waarbij verweerder aan de derde-partij een omgevingsvergunning verleend.

Is eiser belanghebbende?

2.1. Voordat aan een inhoudelijke beoordeling van het geschil kan worden toekomen, zal de rechtbank eerst de door verweerder en de derde-partij opgeworpen vraag moeten beantwoorden of eiser ontvankelijk is in zijn beroep. [...]

2.3. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) heeft overwogen in de uitspraak van 26 juni 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1981](#)) geldt als uitgangspunt dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die een besluit – zoals een omgevingsvergunning - toestaat, in beginsel belanghebbende is bij dat besluit.

Het criterium “gevolgen van enige betekenis” dat is vermeld in de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:737](#), dient als correctie op dit uitgangspunt. Gevolgen van enige betekenis ontbreken indien de gevolgen wel zijn vast te stellen, maar de gevolgen van de activiteit voor de woon-, leef- of bedrijfssituatie van betrokkene dermate gering zijn dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Daarbij wordt acht geslagen op de factoren afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen (onder andere geur, geluid, licht, trilling, emissie, risico) van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren zo nodig in onderlinge samenhang worden bezien. Ook aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn.

2.4. Eiser woont, gemeten vanaf de grens van de inrichting, op een afstand van ongeveer 725 meter. Verweerder heeft in het verweerschrift aangegeven dat de geurbelasting ter hoogte van zijn woning 0,4 odour units bedraagt. Dat is volgens verweerder te weinig om gevolgen van enige betekenis te ondervinden.

2.5. De rechtbank zoekt bij haar oordeel of bij een dergelijke geurbelasting sprake is van gevolgen van enige betekenis aansluiting bij de “Beleidsregel van Gedeputeerde Staten van de provincie Gelderland houdende regels omtrent geur bedrijven Beleidsregels geur bedrijven (niet-veehouderijen) Gelderland 2017” (hierna: het Gelders Geurbeleid). Dit geurbeleid is weliswaar niet van toepassing op de voorliggende veehouderij, maar geeft wel een indicatie bij welke geurbelasting sprake is van hinder. In dit beleid wordt uitgegaan van streefwaarden, richtwaarden en grenswaarden. De streefwaarde komt overeen met een niveau van geen hinder, de richtwaarde kan gezien worden als een niveau van redelijke hinder en de grenswaarde komt overeen met het niveau waarboven vrijwel altijd sprake zal zijn van ernstige hinder. Uit artikel 8 van dit geurbeleid, in samenhang met de bijbehorende toelichting, volgt dat de streefwaarde voor woningen (categorie A) bij “hinderlijke” geur, zoals van een pluimveehouderij, 0,15 odour units bedraagt.

Eiser zit boven de streefwaarde. Omdat de geurbelasting voor eiser meer bedraagt dan de streefwaarde, is de rechtbank van oordeel dat hij gevolgen van enige betekenis van de pluimveehouderij ondervindt. Eiser is dus aan te merken als belanghebbende. Dat de geurbelasting beperkt is ten opzichte van de geurnormen van respectievelijk 3 en 14 odour units uit de Wet geurhinder en veehouderij maakt, anders dan verweerder heeft betoogd, niet dat geen sprake is van gevolgen van enige betekenis, omdat deze normen te maken hebben met welke geurhinder aanvaardbaar wordt geacht, niet of er geurhinder wordt ondervonden. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2021:1031](#)

JnB 2021, 197

MK Rechtbank Oost-Brabant, 04-03-2021, SHE 20/1305 e.v.

college van burgemeester en wethouders van Oss, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 7.28 lid 1

Algemene wet bestuursrecht 4:5

BESLUIT. Milieueffectrapportage. Artikel 7.28, eerste lid, van de Wm zoals dat luidde ten tijde van het bestreden besluit verplicht verweerder een aanvraag om omgevingsvergunning buiten behandeling te laten als er geen m.e.r.-beoordelingsbesluit ligt. Dit is anders en dwingender geregeld dan in artikel 4:5, eerste lid, van de Awb, het algemene artikel over de handelwijze bij onvolledige aanvragen, waarbij verweerder de bevoegdheid heeft om een aanvraag buiten behandeling te laten. Dat wil echter niet zeggen dat een aanvraag om omgevingsvergunning zonder m.e.r.-beoordelingsbesluit direct buiten behandeling moest worden gelaten zodra de aanvraag wordt ingediend.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:988](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Gelderland, 05-03-2021 (publ. 08-03-2021), AWB 19/5074 ([ECLI:NL:RBGEL:2021:1029](#));
- MK Rechtbank Gelderland, 05-03-2021 (publ. 08-03-2021), AWB 19/5025 ([ECLI:NL:RBGEL:2021:1030](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 05-03-2021, SHE 19/3459 e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2021:1009](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 10-03-2021, 202003099/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:496](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 05-03-2021, SHE 20/1948 ([ECLI:NL:RBOBR:2021:1003](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 10-03-2021, 202002911/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2021:513](#));
- MK Rechtbank Overijssel, 02-03-2021 (publ.: 04-03-2021), AWB 20/1665 en 20/1666 ([ECLI:NL:RBOVE:2021:923](#));
- Rechtbank Limburg, 19-02-2021 (publ. 09-03-2021), ROE 20/1122 e.v. ([ECLI:NL:RBLIM:2021:1469](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2021, 198

MK CRvB, 04-03-2021, 20/221 AW

Staatssecretaris van Financiën

ARAR 21a

WGBH/CZ 1

AMBTENARENRECHT. PAS-REGELING. Anders dan de rechtbank ziet de Raad niet dat in de hier aan de orde zijnde regeling direct onderscheid op grond van handicap of chronische ziekte wordt gemaakt. De regelgeving voorziet niet in een mogelijkheid van het kunnen stopzetten van de PASregeling wegens ziekte. Ter zitting in hoger beroep heeft de staatssecretaris benadrukt dat het niet zo is dat dit alleen geldt bij langdurige ziekte. De onmogelijkheid om de PASregeling te stoppen geldt voor alle zieke werknemers, ongeacht de aanwezigheid van een handicap of chronische ziekte.

Indien en voor zover er sprake is van een indirect onderscheid op grond van handicap of chronische ziekte acht de Raad dit onderscheid objectief gerechtvaardigd en dus niet verboden.

[ECLI:NL:CRVB:2021:449](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 199

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 26-02-2021 (publ. 05-03-2021),

AMS 21/569 (voorlopige voorziening) en AMS 21/482 (beroep)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandige ondernemers (Tozo) 2 lid 1

TOZO. ZELFSTANDIGE. FIFA-MATCH-AGENT. Verweerder heeft TOZO-uitkering terecht afgewezen nu verzoeker niet als zelfstandige bij de KvK stond ingeschreven.

Afwijzing uitkering TOZO en terugvordering voorschotten, omdat verzoeker (FIFA-match-agent niet behoort tot de doelgroep van de Tozo-regeling. Verzoeker stond niet als zelfstandige ingeschreven in het handelsregister van de Kamer van Koophandel (KvK).

Voorzieningenrechter: 7. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder terecht verzoekers aanvraag om een Tozo-uitkering heeft afgewezen en de verstrekte voorschotten heeft teruggevorderd.

8.1. In artikel 2, eerste lid, van de Tozo wordt als voorwaarde gesteld voor recht op een uitkering op grond van de Tozo dat de zelfstandige op 17 maart 2020 is ingeschreven in het handelsregister van de KvK. Deze eis is volgens de Nota van Toelichting (NvT) opgenomen ter eenvoudige verificatie van het criterium om alleen zelfstandigen die al op de dag van de aankondiging van de maatregel als zodanig werkzaam waren in aanmerking te laten komen voor een Tozo-uitkering. Verder staat er in de NvT dat om te worden aangemerkt als zelfstandige onder meer moet worden voldaan aan de wettelijke vereisten voor de uitoefening van het bedrijf of zelfstandig beroep, zoals bijvoorbeeld ingeschreven staan in het handelsregister van de KvK.

8.2. Niet is in geschil dat verzoeker niet aan deze voorwaarde voldoet. De voorzieningenrechter heeft geen aanknopingspunten gevonden in de NvT op grond waarvan van deze harde eis afgeweken kan worden.

8.3. De voorzieningenrechter begrijpt dat verzoeker zich in een lastige situatie bevindt omdat hij geen werk en inkomsten meer heeft, maar dit maakt niet dat verweerder kan afwijken van het dwingend voorgeschreven artikel 2 van de Tozo. De Tozo-regeling kent ook geen zogenoemde hardheidsclausule op grond waarvan van strikte toepassing van de wet zou kunnen worden afgezien.

[...]

9. Het beroep is ongegrond. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2021:747](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2021, 200

Rechtbank Rotterdam, 05-03-2021 (publ. 08-03-2021), ROT 20/2119

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Wet kinderopvang (Wko) 1.3 lid 2

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 4 lid 1, lid 2, 6 lid 3, 13b

Verzamelbesluit Toeslagen

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Kinderopvangtoeslag 2019. Onder de gegeven omstandigheden en met inachtneming van hetgeen is bepaald in artikel 13b, eerste en tweede lid, van de Awir, had verweerder in dit geval moeten afzien van terugvordering.

[...] Bij besluit van 11 december 2019 [...] (het primaire besluit) heeft verweerder de kinderopvangtoeslag voor het berekeningsjaar 2019 per 23 april 2019 stopgezet.

[...] 6.1. Ter beantwoording ligt voor de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser voor het berekeningsjaar 2019 geen recht heeft op kinderopvangtoeslag.

[...] 6.3. In paragraaf 2.1 van het Verzamelbesluit is beleid ten aanzien van de matiging van de terugvordering van toeslagen neergelegd. Als sprake is van een terug te vorderen bedrag aan onverschuldigd betaalde toeslagen, ontstaat een betalingsverplichting voor de belanghebbende ter grootte van dit bedrag aan de Belastingdienst/Toeslagen. Het uitgangspunt in artikel 26 van de Awir is dat het volledige bedrag aan toeslag dat te veel is betaald of verrekend, wordt teruggevorderd. In dit artikel is echter niet dwingend voorgeschreven dat de Belastingdienst/Toeslagen altijd het volledige bedrag dat te veel is betaald, van de belanghebbende moet terugvorderen. Dit betekent dat de Belastingdienst/Toeslagen op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Awir de rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en onder bijzondere omstandigheden van terugvordering moet afzien of het terug te vorderen bedrag moet matigen. Op grond van artikel 13b, tweede lid, van de Awir mogen de nadelige gevolgen van het terugvorderingsbesluit niet onevenredig zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

Alleen bijzondere omstandigheden kunnen zich verzetten tegen gehele terugvordering. Als bij de aanwezigheid van dergelijke omstandigheden gehele terugvordering onevenredig is, kan de Belastingdienst/Toeslagen afzien van de terugvordering of het bedrag van de terugvordering matigen. Van een bijzondere omstandigheid kan volgens het Verzamelbesluit sprake zijn als een door belanghebbende redelijkerwijze niet (meer) te herstellen geringe formele tekortkoming (zoals het ontbreken van een handtekening in een contract) heeft geleid tot aanzienlijke negatieve gevolgen voor het recht op toeslagen, terwijl aan alle materiële eisen voor de betreffende toeslag is voldaan.

[...]

6.4. Nu voldoende aannemelijk is dat eiser kosten voor kinderopvang heeft gemaakt en dat deze kosten zijn voldaan en het kind wordt geacht in 2019 samen met haar moeder en eiser feitelijk op het adres van eiser te Rotterdam te hebben gewoond, is de rechtbank van oordeel dat er in het onderhavige geval, gelet op de feiten en omstandigheden zoals overwogen in 6.3, sprake is van een 'geringe formele tekortkoming' en daarmee van een bijzondere omstandigheid die zich verzet tegen gehele terugvordering zoals bedoeld in paragraaf 2.1 van het Verzamelbesluit. Het enkele feit dat het

kind niet stond ingeschreven op het adres van eiser is naar het oordeel van de rechtbank onder de gegeven omstandigheden niet van doorslaggevend belang. In dat kader verwijst de rechtbank eveneens naar de regelmatig voorkomende situatie van co-ouderschap waarin ook sprake kan zijn van een situatie waarin het kind niet staat ingeschreven op het adres van een ouder aan wie wel de toeslag wordt uitbetaald.

6.5. In het licht van het voorgaande heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom hij niet van terugvordering heeft afgezien of het terug te vorderen bedrag heeft gematigd.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder onder de gegeven omstandigheden en met inachtneming van hetgeen is bepaald in artikel 13b, eerste en tweede lid, van de Awir, had moeten afzien van terugvordering. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2021:1891](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2021, 201

ABRS, 03-03-2021, 202003285/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46 lid 3

Huisvestingswet 21 aanhef en onder a

Huisvestingsverordening 3.1.1, 3.1.2, 4.2.2

HUISVESTING. BOETE. Toeristenverhuur. Evenredigheid. Bijzondere omstandigheden.

Matigen boete. Wettelijk gefixeerd boetestelsel. Differentiatie. Verwijzing naar ABRS 2-12-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2850](#).

[...] Bij besluit van [...] heeft het college een bestuurlijke boete van € 20.500,00 aan [appellant] opgelegd vanwege het onttrekken van zijn woning aan de woonruimtevoorraad door deze te verhuren aan toeristen.

[...] 6.1. Weliswaar heeft de Afdeling eerder overwogen dat het onttrekken van woonruimte, gelet op de schaarse woningvoorraad en de grote druk op de woningmarkt, al op zichzelf genomen een ernstige overtreding is (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 9 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3403](#)), maar daarmee is niet gezegd dat zich geen bijzondere omstandigheden kunnen voordoen die aanleiding kunnen geven om de boete te matigen. Dat het boetestelsel wettelijk gefixeerd is en relevante omstandigheden daarin door de gemeenteraad zouden zijn verdisconteerd, doet daar niet aan af, gelet op artikel 5:46, derde lid, van de Awb. Als in een wettelijk gefixeerd boetestelsel echter niet of nauwelijks wordt gedifferentieerd op basis van feiten en omstandigheden die voor de evenredigheid van het boetebedrag van belang kunnen zijn, kan eerder de noodzaak bestaan om in een concreet geval van dit boetestelsel af te wijken. Als het bestuursorgaan nalaat om een volgens dit boetestelsel opgelegd boetebedrag te verlagen ingeval dat bedrag wegens specifieke feiten en omstandigheden onevenredig hoog is, dan zal de rechter deze boete, indien deze wordt bestreden, matigen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 2 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2850](#).

6.2. De Afdeling is van oordeel, het voorgaande toepassend op het geschil, dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de boete niet te hoog is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:434](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB 2021, 202

ABRS, 10-03-2021, 202000332/1/A2

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, appellant.

Awb 4:38

Subsidieregeling overgang integrale tarieven medisch specialistische zorg (hierna: de SOIT) 9 lid 1 **SUBSIDIE. Nu de vierjaarsregeling van de SOIT geen subsidieverplichting in de zin van artikel 4:38 van de Awb is maar deze termijn een concrete uitwerking geeft aan de doelstelling van de SOIT om te komen tot duurzame arbeidsovereenkomsten tussen medisch specialisten en zorgaanbieders heeft de rechtbank de vierjaarsregeling van de SOIT ten onrechte onverbindend geacht.**

De vierjaarsregeling wordt niet onredelijk en niet in strijd met artikel 3:4 van de Awb geacht.

Besluit waarbij de minister de subsidie in het kader van de Subsidieregeling overgang integrale tarieven medisch specialistische zorg (hierna: de SOIT) op nihil heeft vastgesteld en een bedrag van € 80.000,00 aan voorschotten heeft teruggevorderd. [...]

3. Bij besluit [...], zoals gehandhaafd bij het besluit op bezwaar, heeft de minister de aan [wederpartij] verleende subsidie ambtshalve vastgesteld op nihil en de verleende voorschotten van in totaal € 80.000,00 teruggevorderd. De minister heeft aan zijn besluitvorming ten grondslag gelegd dat [wederpartij], omdat zij per 1 november 2017 weer werkzaamheden verricht als vrijgevestigd medisch specialist, niet aan de in artikel 9, eerste lid, van de SOIT opgenomen verplichting voldeed dat zij vanaf 1 januari 2015 tot en met 31 mei 2019 uitsluitend als medisch specialist in loondienst werkzaam is (hierna: de vierjaarsregeling). [...]

Is de vierjaarsregeling in strijd met art. 4:38 van de Awb?

7. De minister betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de vierjaarsregeling niet noodzakelijk en geschikt is om het doel van de subsidieverlening te realiseren. [...]

7.1. Zoals onder 6.1 is overwogen, is de totstandkoming van een duurzame arbeidsverhouding tussen het ziekenhuis en de medisch specialist onderdeel van de doelstelling van de SOIT. Op grond van artikel 3, eerste lid, onder d, en artikel 4 van de SOIT wordt subsidie verstrekt aan medisch specialisten die hun hoedanigheid als vrij gevestigd specialist beëindigen en die daarna uitsluitend op basis van één of meer arbeidsovereenkomsten met één of meer zorgaanbieders als medisch specialist werkzaam zijn. In artikel 9 van de SOIT wordt aan deze arbeidsverhouding een concrete periode verbonden, namelijk vier jaar. De vierjaarsregeling geeft daarmee invulling aan wat onder een duurzame arbeidsverhouding moet worden verstaan. Daarmee gaat het naar het oordeel van de Afdeling in wezen om een onderdeel van de activiteit waarvoor de subsidie wordt verleend en, hoewel de vierjaarsregeling in artikel 9 van de SOIT en de toelichting wel zo wordt aangeduid, niet om een aanvullende doelverplichting als bedoeld in artikel 4:38 van de Awb. De minister heeft in de stukken en ter zitting toegelicht dat voor een termijn van vier jaar is gekozen om redenen van uitvoerbaarheid en haalbaarheid in verhouding tot de hoogte van het bedrag van € 100.000,00 per medisch specialist en het doel van de SOIT. Een kortere periode wordt volgens de minister niet gezien als gehele overstap in de zin van de SOIT. De Afdeling acht deze uitleg begrijpelijk. Nu de vierjaarsregeling van de SOIT geen subsidieverplichting in de zin van artikel 4:38 van de Awb is maar deze termijn een concrete uitwerking geeft aan de doelstelling van de SOIT om te komen tot

duurzame arbeidsovereenkomsten tussen medisch specialisten en zorgaanbieders heeft de rechtbank de vierjaarsregeling van de SOIT ten onrechte onverbindend geacht.

7.2. Het betoog slaagt.

8. Het vorenoverwogene leidt tot de conclusie dat het hoger beroep gegrond is. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling de door [wederpartij] in beroep aangevoerde grond met betrekking tot artikel 3:4 van de Awb, alsnog bespreken.

Is de vierjaarsregeling in strijd met artikel 3:4 van de Awb?

9. In beroep heeft [wederpartij], onder verwijzing naar de conclusie van staatsraad advocaat-generaal Widdershoven van 22 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3557](#), gevraagd de SOIT voor zover relevant exceptief te toetsen. [wederpartij] betoogt dat, zo de in artikel 9 van de SOIT neergelegde vierjaarsregeling al niet als zodanig onevenredig is, de toepassing van de vierjaarsregeling in haar geval wel in strijd is met artikel 3:4 van de Awb en dat de SOIT daarom deels buiten toepassing zou moeten worden gelaten. [...]

9.1. Een rechter kan een algemeen verbindend voorschrift dat geen wet in formele zin is, zoals artikel 9 van de SOIT, in een zaak over een besluit dat op dat voorschrift gebaseerd is, toetsen op rechtmatigheid. Dit is exceptieve toetsing. In het bijzonder gaat het daarbij om de vraag of het voorschrift niet in strijd is met hogere regelgeving. De rechter komt ook de bevoegdheid toe te beoordelen of dat algemeen verbindend voorschrift een voldoende deugdelijke grondslag biedt voor het besluit waarover de zaak gaat. Bij die indirecte toetsing van het algemeen verbindend voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer, waarbij de toetsing wordt verricht op de wijze zoals de Afdeling die heeft uiteengezet in haar uitspraak van 12 februari 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:452](#)).

9.2. Voor zover [wederpartij] betoogt dat de vierjaarsregeling in de SOIT niet rechtmatig is omdat deze is vastgesteld in strijd met artikel 3:4 van de Awb, geldt als uitgangspunt dat de minister bij het opstellen van een subsidieregeling als de SOIT veel beslissingsruimte heeft. De SOIT is het resultaat van een politiek-bestuurlijke afweging om voor een bepaalde activiteit subsidie te verlenen. Die activiteit betreft de overstap van vrijgevestigde medisch specialisten naar loondienst, waarbij duurzame arbeidsverhoudingen tussen zorgaanbieders en de medisch specialisten ontstaan. De Afdeling acht in het licht van die doelstelling en het bedrag dat daarvoor per medisch specialist wordt verstrekt de vierjaarsregeling van artikel 9, eerste lid, van de SOIT niet onredelijk en niet in strijd met artikel 3:4 van de Awb. Het recht op vrije arbeid wordt naar het oordeel van de Afdeling niet beperkt door de voorwaarden die de SOIT aan de subsidie stelt. De Afdeling acht hierbij van belang dat het een vrije keuze is om subsidie aan te vragen en dat er voor medisch specialisten binnen de vierjaarstermijn wel de mogelijkheid bestaat om zonder verlies van subsidie een andere arbeidsovereenkomst, bijvoorbeeld met een ander ziekenhuis, aan te gaan. Er is ook op die grond geen reden om de vierjaarsregeling in de SOIT onverbindend te achten.

9.3. De Afdeling acht de toepassing van de vierjaarsregeling van artikel 9, eerste lid, van de SOIT in het specifieke geval van [wederpartij] evenmin in strijd met artikel 3:4 van de Awb. [wederpartij] was, zoals de minister terecht stelt, al bij de subsidieaanvraag bekend met de vierjaarstermijn. De minister heeft [wederpartij], naar aanleiding van haar melding, per e-mail van 9 oktober 2017 bovendien medegedeeld dat als zij die termijn niet zou volmaken in loondienst coullance niet mogelijk was en een nihilstelling zou volgen. Dit betekent dat [wederpartij] wist wat de consequenties van haar overstap naar een vrijgevestigde praktijk bij de Isala Klinieken zouden zijn. Desondanks besloot zij de overstap te maken. De consequenties van deze keuze komen, zoals de minister terecht heeft gesteld, voor rekening van [wederpartij]. Dat [wederpartij] te goeder trouw heeft gehandeld en dat er geen sprake is van misbruik van de SOIT, staat niet ter discussie maar geeft geen aanleiding voor een ander oordeel. De Afdeling volgt [wederpartij] verder niet in haar betoog dat met haar overstap

naar loondienst het doel van de SOIT is bereikt omdat het St. Jansdal Ziekenhuis (mede) door haar overstap een loondienstmodel heeft. De SOIT-subsidie is gekoppeld aan de medisch specialist en niet aan zijn of haar plek of functie of het ziekenhuis. Zoals onder 6.1 reeds is overwogen, is het doel van de SOIT met [wederpartij] haar kortstondige overstap naar werken in loondienst niet bereikt. Een duurzame arbeidsverhouding tussen het St. Jansdal Ziekenhuis of een andere zorgaanbieder en [wederpartij] is immers niet tot stand gekomen. Voor zover [wederpartij] heeft betoogd dat zij dubbel nadeel lijdt, omdat zij geen vergoeding van het St. Jansdal heeft gekregen voor het overdragen van haar praktijk daar en wel weer goodwill heeft moeten betalen voor haar nieuwe plek bij Isala Klinieken, stelt de minister terecht dat de vergoeding voor haar oude praktijk een kwestie is tussen [wederpartij] en het St. Jansdal Ziekenhuis. Er is dan ook geen reden om de vierjaarsregeling van de SOIT bij de beoordeling van het besluit tot nihilstelling van de subsidie van [wederpartij] buiten toepassing te laten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:507](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 203

MK ABRS, 10-03-2021, 201905788/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Haarlem, appellant.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder g

Wet Huis voor klokkenluiders (WHK) 2 lid 1, 6 lid 1, 17 lid 1, lid 8

WOB. Aan de weigering van de openbaarmaking ligt in dit geval slechts een algemene inschatting ten grondslag van de mogelijke effecten van openbaarmaking van welke informatie uit Meldpunt-dossiers dan ook op personen die betrokken of potentieel betrokken zijn bij het doen van een integriteitsmelding of het meewerken aan een onderzoek. Het op deze wijze afwijken van het uitgangspunt in de Wob dat een bestuursorgaan per document of onderdeel van een document moet motiveren op welke grond openbaarmaking achterwege wordt gelaten, is niet toegestaan.

[...] 1. Bij brief [...] heeft [wederpartij] het college verzocht om op grond van de Wob alle meldingen rondom integriteit sinds 1 januari 2007 openbaar te maken. Het college heeft dit verzoek, voor zover het ziet op documenten in de dossiers van het Meldpunt Integriteit van de gemeente Haarlem (hierna: het Meldpunt), met toepassing van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob afgewezen. Volgens het college zouden de belangen van de gemeente bij een goed functionerende interne meldmogelijkheid en van melders en personen over wie een melding wordt gedaan door openbaarmaking van welke dossierinformatie dan ook onevenredig worden benadeeld en weegt het belang van de openbaarheid niet op tegen het voorkomen van die benadeling. Bij het besluit op bezwaar heeft het college deze afwijzing gehandhaafd.

[...] 2.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 augustus 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1975](#)), wijkt de Wob als algemene openbaarmakingsregeling voor bijzondere regelingen, als deze zijn neergelegd in een formele wet en als de bijzondere regeling bovendien uitputtend van aard is. Een dergelijke bijzondere openbaarmakingregeling is er niet voor informatie uit de Meldpunt-dossiers. Ook niet in de WHK. Dat de WHK voor bij het Huis berustende onderzoeksinformatie een bijzondere openbaarmakingsregeling kent en de aan die

openbaarmakingsregeling ten grondslag liggende belangen ook zouden spelen bij informatie uit Meldpunt-dossiers, maakt niet dat voor openbaarmaking van informatie uit Meldpunt-dossiers voorbij kan worden gegaan aan de hiervoor vermelde strenge vereisten voor het laten wijken van de Wob. 2.4. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling (de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van 28 februari 2018 [Redactie: [ECLI:NL:RVS:2018:666](#)]) moet een bestuursorgaan in beginsel per document of onderdeel van een document motiveren op welke grond openbaarmaking achterwege wordt gelaten en kan het daarvan afzien als dat zou leiden tot herhalingen die geen redelijk doel dienen.

Ter zitting van de Afdeling is komen vast te staan dat het college niet alleen heeft afgezien van het per document of onderdeel daarvan motiveren waarom openbaarmaking achterwege wordt gelaten, maar bij de voorbereiding van de besluiten ook heeft afgezien van het per document of onderdeel van een document beoordelen of één of meer van de in de Wob neergelegde weigeringsgronden aan openbaarmaking in de weg staan. Openbaarmaking is onder het inroepen van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob integraal geweigerd uit vrees dat reguliere toepassing van de Wob op de Meldpunt-dossiers leidt tot terughoudendheid bij het doen van een integriteitsmelding of het meewerken aan een onderzoek.

De Afdeling leidt hieruit af dat aan de weigering van de openbaarmaking door het college slechts een algemene inschatting ten grondslag ligt van de mogelijke effecten van openbaarmaking van welke informatie uit Meldpunt-dossiers dan ook op personen die betrokken of potentieel betrokken zijn bij het doen van een integriteitsmelding of het meewerken aan een onderzoek. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het op deze wijze afwijken van het uitgangspunt in de Wob dat een bestuursorgaan per document of onderdeel van een document moet motiveren op welke grond openbaarmaking achterwege wordt gelaten, niet is toegestaan. Dat uitgangspunt impliceert dat een bestuursorgaan eerst per document of onderdeel daarvan beoordeelt of één of meer van de in de Wob neergelegde weigeringsgronden aan openbaarmaking in de weg staan, voordat aan de motivering van de weigering kan worden gekomen. Nu het college deze beoordeling niet heeft verricht, was het inroepen van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob voorbarig. Evenmin kan bij voorbaat worden aangenomen dat na het alsnog verrichten van deze beoordeling geen zinnige informatie of leesbare tekst ter openbaarmaking overblijft. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, biedt de Wob voldoende waarborgen om openbaarmaking van documenten of onderdelen van documenten te weigeren als de door het college ingeroepen belangen worden geschaad. De hiervoor in 2 vermelde uitspraken van de Afdeling kunnen het college niet baten. In die uitspraken had het desbetreffende bestuursorgaan bij de voorbereiding van de besluiten steeds per document beoordeeld of één of meer van de in de Wob neergelegde weigeringsgronden aan openbaarmaking in de weg stonden en vormde die beoordeling steeds de basis voor de motivering van de weigering. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:525](#)

Zie ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2021:524](#) en [ECLI:NL:RVS:2021:526](#).

JnB 2021, 204

MK ABRS, 10-03-2021, 202001518/1/A3

raad van bestuur van het Erasmus MC, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:26

BW Boek 4 182 lid 1

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

WOB. Het recht om een Wob-verzoek in te dienen, en een aanspraak om informatie te ontvangen, is vermogensrechtelijk noch familierechtelijk van aard. Dit recht is derhalve geen voor overgang vatbaar recht als bedoeld in artikel 182, eerste lid, van Boek 4 van het BW. Appellant kan de onderhavige procedure niet als erfgenaam voortzetten en appellant en de stichtingen kunnen ook niet op grond van artikel 8:26 van de Awb als partij aan het geding deelnemen.

[...] Bij besluit van 6 februari 2020 heeft de raad opnieuw beslist op het door [overledene] gemaakte bezwaar tegen het besluit van 27 juni 2016, het bezwaar gegrond verklaard en een aantal documenten geschoond en openbaar gemaakt.

[...] 1. overledene] heeft op 3 maart 2020 beroep ingesteld tegen het nieuwe besluit op bezwaar van 6 februari 2020. Op 29 juni 2020 is [overledene] komen te overlijden met als gevolg dat zijn procesbelang bij de uitkomst van deze beroepsprocedure is komen te vervallen. De gemachtigde van [overledene] heeft een verklaring van erfrecht overgelegd waaruit blijkt dat [appellant] zijn enige erfgenaam is. Bij brief van 31 augustus 2020 heeft de gemachtigde meegedeeld dat [appellant] het beroep wenst voort te zetten. Volgens de gemachtigde heeft [appellant] een persoonlijk en direct belang bij voortzetting van de procedure. [...]

2. [...] Over de vraag of [appellant] als erfgenaam deze procedure kan voortzetten, overweegt de Afdeling als volgt. Ingevolge artikel 182, eerste lid en eerste volzin, van Boek 4 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) volgen met het overlijden van de erflater zijn erfgenamen van rechtswege op in zijn voor overgang vatbare rechten en in zijn bezit en houderschap. Het gaat hier om overgang onder algemene titel. Hetgeen de gemachtigde aanvoert, is niet bepalend voor het antwoord op de vraag of het recht om een Wob-verzoek in te dienen en een aanspraak om informatie te ontvangen, voor overgang vatbaar is. Artikel 182, eerste lid, van Boek 4 van het BW ziet primair op de overgang van vermogensrechtelijke rechtsbetrekkingen. Daarnaast ziet deze bepaling op de overgang van enige bevoegdheden van familierechtelijke aard. Het recht om een Wob-verzoek in te dienen, en een aanspraak om informatie te ontvangen, is vermogensrechtelijk noch familierechtelijk van aard. Dit recht is derhalve geen voor overgang vatbaar recht als bedoeld in voormeld artikel.

Ter zitting van de Afdeling heeft de gemachtigde van [overledene] en [appellant] gesteld dat [overledene] aanspraak heeft op een schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn in deze procedure en dat dit recht voor overgang vatbaar is. De Afdeling overweegt hierover dat de immateriële schadevergoeding die wegens spanning en frustratie als gevolg van overschrijding van de redelijke termijn (vergelijk [ECLI:NL:RVS:2014:188](#)) wordt toegekend is aan te merken als een schadevergoeding als bedoeld in artikel 106, aanhef en onder b, van Boek 6 van het BW. Het betreft immers een recht op een vergoeding voor nadeel dat niet in vermogensschade bestaat. In artikel 95, tweede lid, van Boek 6 van het BW is bepaald dat voor overgang onder algemene titel bij het recht op een vergoeding voor nadeel dat niet in vermogensschade bestaat, het voldoende is dat de gerechtigde aan de wederpartij heeft medegedeeld op de vergoeding aanspraak te maken. Uit de stukken in het dossier blijkt niet dat [overledene] een dergelijke mededeling heeft gedaan. Ter zitting van de Afdeling is dit ook door de gemachtigde van [overledene] en [appellant] bevestigd. Eerst ter zitting van de Afdeling is door de gemachtigde gesteld dat [overledene] een aanspraak heeft op een schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn. Deze vermeende aanspraak gaat derhalve niet onder algemene titel over op [appellant].

De conclusie is dat [appellant] deze procedure niet als erfgenaam kan voortzetten.

3. Voor zover is beoogd te betogen dat [appellant] en voormelde stichtingen belanghebbende zijn en op grond van artikel 8:26 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) aan het geding kunnen

deelnemen, overweegt de Afdeling als volgt. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 18 april 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1255](#) heeft overwogen, kan een ieder op grond van artikel 3 van de Wob een verzoek doen om informatie neergelegd in documenten. Daartoe behoeft geen belang te worden gesteld. Dat een ieder een Wob-verzoek kan doen en dat bepaalde (rechts)personen bijzondere interesse kunnen hebben in en belang kunnen hebben bij kennisname van bepaalde documenten betekent niet dat deze (rechts)personen ook belanghebbende zijn als bedoeld in artikel 1:2 van de Awb bij een besluit op een verzoek dat door een ander is gedaan. Dat [appellant] en voormelde stichtingen belangen behartigen die samenhangen met de verzochte informatie en de transparantie van die informatie, maakt niet dat zij bij een besluit op een Wob-verzoek van een ander dat ziet op dergelijke informatie belanghebbende zijn. [appellant] en voormelde stichtingen hebben geen rechtstreeks betrokken belang bij het aan [overledene] gerichte besluit en kunnen derhalve niet als belanghebbende bij dat besluit worden aangemerkt. Zij kunnen daarom ook niet op grond van artikel 8:26 van de Awb als partij aan het geding deelnemen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:506](#)

Zie ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2021:511](#).

Wet op de kansspelen

JnB 2021, 205

MK ABRS, 201808735/1/A3 en 201808792/1/A3

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit, verweerder.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 56

Wet op de kansspelen (Wok) 1, 3, 4a, 16, 27a, 27b, 27c

Kansspelenbesluit 2

WET OP DE KANSSPELEN. De KSA heeft voldoende gemotiveerd dat het verschil in vergunningstelsels (dat voor lotto's een eenvergunningstelsel kent, terwijl voor goede doelen loterijen meerdere vergunningen beschikbaar zijn) horizontaal consistent is.

[ECLI:NL:RVS:2021:468](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Wettelijk monopolie voor vergunning lotto's is geoorloofd") uitgebracht.

Zie ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2021:469](#) en [ECLI:NL:RVS:2021:470](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 206

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 04-03-2021 (publ. 11-03-2021), AWB 20/1023, 20/7424, 20/7510, 20/5067 en 20/6483
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.6ba

REGULIER. Afschaffing van de discretionaire bevoegdheid. Exceptieve toetsing van artikel 3.6ba van het Vb 2000 aan het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Buiten toepassing laten van passage in artikel 3.6ba Vb 2000.

6. Het standpunt van eiser komt er kort gezegd op neer dat hij vindt dat verweerder in een van de procedures wel inhoudelijk had moeten toetsen of hij vanwege schrijnende omstandigheden in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning. [...]

11. Op grond van artikel 3.6ba, eerste lid, van het Vb 2000 kan tot het moment waarop de beslissing op een eerste in Nederland ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd of een eerste in Nederland ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onherroepelijk is geworden, ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden verleend onder een andere beperking dan voorzien in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 indien sprake is van een schrijnende situatie die gelegen is in een samenstel van bijzondere omstandigheden die de vreemdeling betreffen.

12. Dit artikel is met ingang van 1 mei 2019 in de plaats gekomen van artikel 3.4, derde lid, van de Vb 2000, zoals dat tot dan toe luidde. In dat artikel was geregeld dat verweerder een discretionaire bevoegdheid had om ambtshalve onder een andere beperking een vergunning te verlenen. [...]

15. De vraag is vervolgens wat eiser had kunnen dan wel moeten doen om een inhoudelijk oordeel te verkrijgen op zijn verzoek. Hij heeft immers wel tijdig, namelijk voor het onherroepelijk worden van het asielbesluit, een beroep op schrijnende omstandigheden gedaan.

16. Vast staat dat de Afdeling niet met toepassing van artikel 83 van de Vw 2000 de door eiser in zijn brief van 5 juli 2020 aangevoerde feiten en omstandigheden bij zijn oordeel mocht betrekken.

Verweerder heeft op de zitting van 21 januari 2021 toegelicht dat eiser de Afdeling had moeten verzoeken om de hoger beroepsprocedure aan te houden totdat verweerder beslist op zijn verzoek om hem ambtshalve een vergunning te verlenen. Nu hij hier niet om heeft verzocht bij de Afdeling, is het volgens verweerder aan eiser zelf te wijten dat een inhoudelijke beoordeling niet meer mogelijk is. Eiser had kunnen weten dat de wijziging van het Vb 2000 eraan kwam. Hij had moeten beseffen hoe de regeling in elkaar zat en dat hij dus een verzoek aan de Afdeling had moeten doen, zo betoogt verweerder. [...]

18. De rechtbank ziet in het betoog van eiser aanleiding om artikel 3.6ba van het Vb 2000 exceptief te toetsen aan het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

19. Het rechtszekerheidsbeginsel omvat het vertrouwensbeginsel en het duidelijkheidsbeginsel. Op grond van het duidelijkheidsbeginsel moet de inhoud van een algemeen verbindend voorschrift zodanig duidelijk zijn dat de geadresseerden daaruit kunnen afleiden wat van hen wordt verwacht. Uit de nota van toelichting blijkt dat het de bedoeling is dat een vreemdeling ook na het nemen van het eerste asielbesluit een beroep kan doen op schrijnende omstandigheden. In het geval dat dit resulteert in een afzonderlijk besluit, staan daar volgens de nota van toelichting rechtsmiddelen tegen open. Naar het oordeel van de rechtbank zou dit moeten betekenen dat er een duidelijke procedure is voor de besluitvorming en de rechtsbescherming. De door verweerder geschetste werkwijze in het geval dat de asielprocedure zich bevindt in de hoger beroepsfase voldoet hier niet aan. Het wekt bevreemding dat eiser in zo'n geval alleen maar met zekerheid een inhoudelijk oordeel over de gestelde schrijnende omstandigheden kan verkrijgen indien hij de Afdeling verzoekt te wachten met de behandeling van zijn hoger beroep en de Afdeling dat verzoek

ook inwilligt. Nog daargelaten wat de Afdeling ervan vindt om op deze wijze in de procedure te worden betrokken, is deze werkwijze zo afwijkend van welke andere procedure dan ook, dat eiser zich hiervan niet bewust hoeft te zijn. Het had dan ook op de weg van verweerder gelegen om deze zeer afwijkende werkwijze kenbaar te maken aan eiser. Dit is niet gebeurd. Bovendien mag eiser erop vertrouwen dat indien hij tijdig een beroep heeft gedaan op schrijnende omstandigheden, er een behoorlijke procedure voor de besluitvorming en de rechtsbescherming volgt. Uit het vorenstaande volgt dat niet is voldaan aan het duidelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Voor zover in de hoger beroepsfase een aanvraag wordt gedaan om een vergunning vanwege schrijnende omstandigheden, is artikel 3.6ba van het Vb 2000 dan ook in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

20. Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat de bij een voorschrift betrokken belangen zijn meegewogen. Dat is hier niet het geval. De enige manier om een inhoudelijk besluit te verkrijgen en de daarbij behorende rechtsbescherming, vergt van eiser dat hij zolang de beoordeling van de schrijnende omstandigheden niet onherroepelijk is moet blijven wachten op de uiteindelijke uitkomst van zijn asielprocedure. Anders loopt hij immers vanwege de ex nunc-toetsing het risico dat na een eventueel gegrond bezwaar of beroep zijn verzoek alsnog wordt afgewezen, omdat het asielbesluit inmiddels onherroepelijk is. Niet blijkt dat dat belang bij de vaststelling van de regeling is betrokken. Dat betekent dat er ook strijd is met het evenredigheidsbeginsel.

21. Alles overziend kan de rechtbank zich niet aan de indruk onttrekken dat bij de wijziging van het Vb 2000 per 1 mei 2019 slechts de afschaffing van de discretionaire bevoegdheid en het verminderen van prikkels die verblijf in Nederland verlengen voorop heeft gestaan en dat onvoldoende is nagedacht over hoe de nieuwe regeling feitelijk zou moeten worden toegepast in die gevallen dat in de hoger beroepsfase een beroep wordt gedaan op schrijnende omstandigheden. In de nota van toelichting staat enkel dat in dat geval een apart besluit komt, maar hierbij is geen rekening met wat onder 19 en 20 is overwogen.

22. De conclusie is dat artikel 3.6ba van het Vb 2000 voor zover daarin is bepaald dat “tot het moment waarop de beslissing op een eerste in Nederland ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd of een eerste in Nederland ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onherroepelijk is” in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Dat betekent dat deze passage buiten toepassing dient te worden gelaten. De motivering van de weigering om een vergunning vanwege schrijnende omstandigheden te verstrekken is daarom niet deugdelijk.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:2254](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inreisverbod

JnB 2021, 207

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 04-03-2021 (publ. 11-03-2021), 19/5718

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 66a

INREISVERBOD. Verweerder heeft eisers aanvraag om opheffing van het hem eerder opgelegde inreisverbod voor de duur van 10 jaar ingewilligd en hem een nieuw inreisverbod voor de duur van 10 jaar opgelegd, met terugwerkende kracht, in verband met voortijdige terugkeer. Eiser verbleef ten tijde van het uitvaardigen van het nieuwe inreisverbod niet op het grondgebied van de lidstaten. Het nieuwe inreisverbod is daarnaast niet in lijn met de

uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 4 februari 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:301](#)) waarin is overwogen dat de staatssecretaris gelet op artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn een inreisverbod dient uit te vaardigen voor een op de situatie van de vreemdeling toegespitste duur. De Terugkeerrichtlijn voorziet daarnaast naar het oordeel van de Afdeling niet in de mogelijkheid dat die duur wordt verlengd. Beroep gegrond. De rechtbank ziet geen aanleiding om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:2241](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 208

HvJEU (Eerste kamer), 10-03-2021, C-949/19

M.A. tegen Polen.

Schengenuitvoeringsovereenkomst 21

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47

Richtlijn (EU) 2016/801 34 lid 5

STUDIERICHTLIJN. Lidstaten zijn verplicht ervoor te zorgen dat tegen besluiten tot weigering van een visum voor studiedoeleinden als bedoeld in de Studierichtlijn beroep kan worden ingesteld.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 21, lid 2 bis, van de [Schengenuitvoeringsovereenkomst], moet aldus worden uitgelegd dat het niet van toepassing is op een derdelander aan wie een visum voor verblijf van langere duur is geweigerd.

2) Het Unierecht, en met name artikel 34, lid 5, van richtlijn (EU) 2016/801 [Studierichtlijn], gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten verplicht zijn ervoor te zorgen dat tegen besluiten tot weigering van een visum voor studiedoeleinden als bedoeld in die richtlijn beroep kan worden ingesteld. Binnen de grenzen van de beginselen van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid is de regeling van dat beroep een zaak van het recht van elke lidstaat, maar in een bepaalde fase moet er ook beroep bij de rechter mogelijk zijn. Het staat aan de verwijzende rechter om na te gaan of de in het hoofdgeding aan de orde zijnde aanvraag voor een nationaal visum voor verblijf van langere duur voor studiedoeleinden binnen de werkingssfeer van die richtlijn valt.

[ECLI:EU:C:2021:186](#)

JnB 2021, 209

HvJEU (Tiende kamer), 11-03-2021, C-112/20

M.A. tegen België.

Richtlijn 2008/115/EG 5

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

TERUGKEERRICHTLIJN. Artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten terdege rekening moeten houden met het belang van

het kind vóór zij een met een inreisverbod gepaard gaand terugkeerbesluit vaststellen, ook al is dit besluit niet gericht tegen een minderjarige, maar tegen de vader van deze minderjarige.

[ECLI:EU:C:2021:197](#)

[Naar inhoudsopgave](#)